

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

293

Segimon Serrallonga i Morer

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Continuant amb els articles d'homenatge a gent emblemàtica d'Osona, avui parlarem de **Segimon Serrallonga i Morer**, poeta, filòleg i escriptor català que va néixer a Torelló el 12 de desembre de 1930.

Serrallonga va començar a anar a l'escola pública catalana el curs 1933-34. Després dels anys turbulents de la guerra i la immediata postguerra, el 1942 va ingressar al seminari. Primer va estudiar cinc cursos d'humanitats a la Gleva i més tard va anar a Vic, al seminari major, on va estudiar filosofia i teologia. Pel seu compte va aprendre català, idiomes, literatura i piano.

A la Gleva va escriure els primers poemes que van tenir una continuïtat amb l'obtenció d'un premi de poesia, el 1951, al certamen de Cantonigròs. Aquell any, el grup de poetes del seminari de Vic van editar clandestinament un recull de poesies amb el títol *Estudiants de Vic 1951*. En aquella època va conèixer el poeta Carles Riba que va marcar definitivament la seva obra.

El 1954 va ser ordenat sacerdot i va ser destinat primer a la parròquia de Seva, i més tard a la de Manlleu. Gràcies a la intervenció de l'eclesiàstic i filòleg vigatà, Antoni Griera, a partir de 1957 va poder anar a estudiar filologia a la Universitat Catòlica de Lovaina.

A causa d'una tuberculosi va passar un any i mig de convalescència al sanatori universitari d'Eupen. Finalment, el 1963 es va llicenciar en filologia clàssica amb un estudi sobre Èsquil. Aquell mateix any va tornar a Vic i va ser nomenat professor de llatí, grec i francès al seminari. També va exercir de professor a l'escola religiosa l'Escorial.

Entre 1964-1967 va dirigir la revista de Vic *Inquietud artística* i va traduir del grec els llibres de la *Bíblia*, "Saviesa" i "Eclesiàstic". El 1974 va publicar *Eixarms*, on va aplegar la seva obra poètica escrita fins aleshores. Va escriure crítica literària a diaris i revistes com l'*Avui*, *El 9 Nou*, *Els Marges* i *Serra d'Or*. Va ser un dels fundadors i membre destacat de la revista de poesia *Reduccions* des de la seva aparició el 1977, juntament amb Miquel Martí i Pol, Ricard Torrents, Lluís Solà i Jordi Sarrate. Quan aquell any es va fundar l'Escola Universitària de Mestres de Vic hi va exercir de professor i paral·lelament va estudiar a la Universitat Autònoma de Barcelona on es va llicenciar en Filologia Catalana.

El 1968 es va afiliar al PSUC i va participar activament en l'Assemblea de Catalunya i al Congrés de Cultura Catalana. El 8 de desembre de 1974 fou un dels 67 detinguts arran de la reunió de la permanent de l'Assemblea de

Catalunya celebrada en el Col·legi de les Escolàpies de Sabadell.

De la seva obra poètica, al llarg de vint-i-cinc anys, va aparèixer el llibre *Poemes: 1950-1975* (1979) amb un pròleg del professor Joaquim Molas. Aquella obra va rebre el premi Crítica Serra d'Or de 1980.

Durant molts anys va exercir la docència al batxillerat. També va impulsar els estudis universitaris de Vic on va impartir classes de literatura i va assessorar l'editorial EUMO. Va traduir obres com *Les noces del cel i l'infern* de William Blake, *Me-ti: llibre dels canvis* de Bertolt Brecht i una selecció de poesia assíria, babilònica, egípcia, hebrea, grega i llatina publicada pòstumament amb el nom de *Versions de poesia antiga*.

Va dirigir la biblioteca dels estudis universitaris des de l'any 1991 que el 1997 es converteix en la biblioteca de la Universitat de Vic. Amb motiu de la seva jubilació, l'any 2000, apareixen números monogràfics dedicats a Serrallonga a les revistes *Miramarges* i *Reduccions* i, el 2001, l'editorial EUMO publica una *Miscel·lània Segimon Serrallonga*. Mor el 10 d'abril de 2002.

Fonts: <https://www.uvic.cat/es>
<https://www.escriptors.cat>

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

Shinrin-Yoku

Recordo que fa uns quaranta anys, quan va arribar al mercat el ZX Spectrum, vaig quedar totalment enlluernat pensant en les infinites possibilitats d'aquell fabulós aparell programable. Funcionava amb cintes de casset i hi podies carregar jocs o escriure els primers programes senzills a base de temps i paciència. No obstant la meua il·lusió, vaig haver d'esperar uns anys i fer guardiola abans no vaig poder comprar el meu primer ordinador personal. En aquella època, tenir un ordinador era un luxe reservat a les empreses o a les butxaques privilegiades que s'ho podien permetre, ja que fora de la vessant lúdica o de programació poca cosa més podies fer-hi.

Avui en dia les coses han canviat molt i m'atreveixo a dir que l'ordinador de torre que tinc a casa deu ser l'andròmina més vella que figura en el meu inventari tecnològic. Els assistents de veu i els sensors que ens acompanyen en el nostre dia a dia de forma imperceptible fa que sense adonar-nos de la seva presència tinguem una vida molt més fàcil, però que ens obliga a no baixar la guàrdia i fer-nos conscients que tot té una contrapartida. La infinitat de sensors que ens ajuden a guiar el cotxe o fer-lo més eficient energèticament, la facilitat de triar un contingut audiovisual segons les nostres preferències o incorporar la intel·ligència artificial

en les nostres vides són ajudes molt llamineres que ja no tenen marxa enrere, però cal adonar-se que si ens deixem engolir per la tecnologia i permetem que els nostres sensors interns es rovellin podem perdre'ns fàcilment i trobar-nos dirigits exclusivament per factors externs superflus.

Per ajudar a reactivar aquests sensors interns només cal posar-hi la nostra atenció i fer un exercici d'autoobservació. Observem els nostres pensaments quan anem a dormir i quan ens despertem, observem igualment la qualitat dels somnis, observem el temps que dediquem als pensaments tòxics al llarg del dia, observem el tracte que oferim a les persones del nostre entorn de forma habitual, observem i escoltem el nostre cos. Això sí, cada exercici d'autoobservació cal fer-lo sense judici i amb l'únic propòsit de posar-hi consciència. Si li dediquem temps i afinem més l'oïda interna fins i tot és possible que també aparegui la solució que cal aplicar en cada cas.

Al Japó, fa quaranta anys, quan jo estava hipnotitzat amb l'aparició del primer Spectrum, van incorporar el que ells anomenen "Shinrin-Yoku", o dit d'altra manera, "els banys de bosc". És curiós com un dels països del món més vinculat a l'ús de la tecnologia ha estat capaç d'engegar aquesta iniciativa tan regenerativa que consisteix en dedicar

unes hores a passejar per un espai natural i tranquil amb el propòsit de sentir novament el soroll de les fulles dels arbres mogudes pel vent en lloc del soroll del trànsit de la capital.

Aquest "bany de bosc", a part d'aportar un munt de beneficis per la salut, ser un acte de meditació en estat pur i abaixar el nostre interruptor tant tecnològic com mental, ens ha de permetre recordar quines són les nostres arrels i quines han de ser les nostres prioritats. Queda clar que per als practicants del Shinrin-Yoku és més important practicar el silenci tot sentint la veu del bosc que no pas acabar confonent l'assistent de veu amb el seu terapeuta particular. Salut a tots.